

Pokud pak jde o provádění příkazů domnělým pobočným závodem, jest mimo spor, že S. prováděl mimo bydliště st-lovo pro tohoto určité zeměměřičské práce. Zdali výkony tyto mají povahu jen pomocných prací pro st-le konaných, které liší se od stejných úkonů jiných zaměstnanců jen tím, že konány jsou mimo bydliště civ. geometra, či mají-li povahu samostatného provádění přijatých příkazů, není však zjištěno. Není tedy ve spisech dostatečného podkladu pro skutkový předpoklad žal. úřadu, že S. pro st-le mimo jeho bydliště příkazy přijímal a prováděl.

Skutková podstata nedovoleného provozování pobočního závodu ve smyslu § 13 cit. min. nař. nebyla tedy náležitě v žádném z obou uvedených směrů zjištěna.

Č. 6200.

Spořitelny: * Není nezákonné, stanovilo-li ředitelství spořitelny pro úředníka svého vedle služného odměnu vyměřenou procenty správního výtěžku uplynulého roku.

(Nález ze dne 5. ledna 1927 č. 27.057/26.)

V ě c: František D. v T. proti ministerstvu vnitra (odb. rada Jarosl. Fügner) stran úpravy služebních požitků.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Se zřetelem na to, že st-l jako ředitel spořitelny města T. minil opustiti tento ústav a vstoupiti do služeb jiné spořitelny, usnesl se výbor spořitelny dne 17. února 1925, aby připoutal st-le k této spořitelně, aby byly upraveny služební požitky jeho. Vedle pevných požitků (základní plat, příbytečné, funkční přídavek a j.) bylo usneseno, aby st-li zaručen byl trvale a neodvolatelně podíl na správním výtěžku spořitelny ve výši 3% tohoto ročního výtěžku, jenž poukazuje se samostatně ihned po předložení a schválení roční bilance ve výboru spořitelny. Při tom správním výtěžkem obchodního roku rozumí se výtěžek obchodování spořitelny, jenž zůstane po uhrazení správních vydání a výborem usnesených odpisů na inventáři a nemovitostech spořitelny, bez odpočtení dotací zvláštním rezervním fondům. Tento podíl st-lův na výtěžku spořitelny zůstává jeho trvalým příjmem jako mimořádná remunerace nebo-li tantiema, a není do výslužného započítatelný. Vyplácí se po schválení bilance za předešlý rok.

Nař. rozhodnutím zastavilo min. vnitra jako státní úřad dozorcí nad spořitelny na základě § 18 zák. ze 14. dubna 1920 č. 302 Sb. provedení tohoto usnesení z důvodu, že spořitelní výbor, usnásaje se o této věci, nerespektoval předpisů § 1 cit. zák., jehož znění přejato bylo i do § 2 stanov, které výslovně nařizují, že spořitelny mohou přebytků svých obchodů užití toliko k účelům všeužitečným, takže tím porušil ustanovení zákona i stanov.

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, poněvadž žal. úřad v zajištění remunerace st-li určitým procentem správního výtěžku spořitelny neprávem vidí rozdělení přebytků jejích obchodů mimo rámec

účelů všeužitečných, kdežto podle názoru stížnosti jest procentuálně stanovenou remuneraci považovati za část platu st-lova, který náleží k správním výlohám ústavu a s nimi se od hrubého výnosu spořitelny odpočítává.

Z obsahu spisů, zejména z protokolu o schůzi výboru spořitelny ze 17. února 1925 a ze zprávy spořitelny z 30. dubna 1925 podané vládnímu komisaři spořitelny na jeho žádost, jde na jevo, že výbor spořitelny města T. usnášeje se o sporné remuneraci ve výši 3% správního výtěžku, ustanovil, že sporná remunerace má býti vyplácena po schválení bilance za předešlý rok a že poprvé bude poukázána k výplatě v roce 1925 na základě bilance za rok 1924. Dále že výplata této odměny má se díti v ten způsob, že v příštím roce po bilanci podle výsledku roku bilančního se stanoví po každé tato remunerace v odpovídající výši a vyplatí se pak nikoliv ze zisku loni vykázaného, ani u příležitosti jeho přidělování, nýbrž jediné a pouze v rámci ostatní reže spořitelny, resp. služebních platů v běžném roce. Tyto skutkové okolnosti žal. úřad nepopřel, pročež slušelo z nich vycházeti.

Podle toho nemá se však k úhradě mimořádné remunerace st-lovy používati bilančního přebytku, nýbrž přebytek tento má jakožto výsledek bilančního roku význam jen jako měřítko pro určení výše mimořádné odměny. Za tohoto stavu věci není však výplata remunerace použitím správního přebytku a nelze tedy mluvit o rozdělení přebytku proti ustanovení § 1 zák. č. 302/1920.

Pak zbývá již jen otázka, zdali zákon a stanovy dovolují stanovit remuneraci vedoucího úředníka spořitelny, tedy jednu součást jeho služ. příjmů, určitým poměrem ke správnímu výtěžku předchozího roku bilančního. Zákon v tom směru neobsahuje zákazu. Brání sice v § 18, aby reže spořitelny nebyla nepoměrně nákladná, leč z tohoto důvodu žal. úřad usnesení spořitelního výboru nezastavil. Stanovy pak v § 25 výslovně dovolují odměny úředníkům, tedy pohyblivé příjmy služební, jež jest ovšem včítati do správních výloh ústavu, nezakazující nikterak, aby odměny ty byly vyměřeny poměrně podle správního výtěžku bilančního.

Nař. rozhodnutí, jež jest zřejmě založeno na právním názoru opačném, nelze proto srovnati se zákonem.

Č. 6201.

Učitelstvo: * **Zákonný dědic po svobodném učiteli národní školy, který sice hradil pohřební útraty, avšak zdědil po zemřelém částku tyto útraty převyšující, nehradil útraty ty »ze svého« ve smyslu § 32, odst. 4 zák. č. 274/19 Sb. a nemá z tohoto titulu nároku na úmrtné.**

(Nález ze dne 5. ledna 1927 č. 27.086/26.)

V ě c: Josef W. v K. proti ministerstvu školství a národní osvěty o pohřebné.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Žšr v Praze rozhodnutím ze 4. února 1925 zamítla žádost st-lovu o vyměření pohřebného po jeho dne 5. dubna 1924 zemře-